

Pitanje brodarove odgovornosti, odnosno brodarove krivnje za nastalu tjelesnu povredu, bez obzira na odredbe Pravilnika, valja posebno utvrditi.

U žalbi tužitelj iznosi nove dokaze u pogledu brodarove odgovornosti za nastalu tjelesnu povredu i tvrdi da je o dotrajalosti bucijela upozorio zapovjednika broda, s jedne strane, a s druge strane tvrdi da je brod i njegova oprema bio već dotrajaao.

Obzirom na ovakove tvrdnje i ponudjene nove dokaze valjalo je žalbu uvažiti i riješiti kao u dispozitivu.

U ponovnom postupku sud će provesti nove ponudjene dokaze i saslušati svjedoke, te eventualno provesti i druge dokaze koje će tužitelj ponuditi, pa će tek nakon tako provedenih dokaza moći utvrditi da li je i u kojoj mjeri brodar odgovoran za nastalu tjelesnu povredu, a time i štetu nanесenu tužitelju.

G.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda br.VI-Sl-1322/72-2
od 21.V 1973.

Vijeće: dr Ernest Vajić, Ivo Bešker, Dragutin Vinski

Prijevoz stvari morem - Plaćanje vozarine bariranim čekom -
Tečajna razlika - Gubitak čeka u bankovnoj vezi - Ukoliko
bankovna veza izgubi ček i on ne bude realiziran, dužnik je
obavezan platiti svoj dug - Pod ovom pretpostavkom vjerovni-
ku pripadaju zatezne kamate počevši od osmog dana od dana
kada je vjerovnik upozorio dužnika da je ček izgubljen i za-
tražio isplatu duga - Vozarina koja je bila ugovorena u
stranoj valuti obračunava se u dinarima prema tečaju na dan
kada je vjerovnik prvi put zatražio isplatu, a ne na dan ka-
da je dužnika upozorio da je ček izgubljen

Tužitelj je pomorska agencija, a tuženik je naručitelj prijevoza. Tužitelj u tužbi navodi da je on od tuženika zatražio isplatu vozarine za izvršeni prijevoz. Vozarina je bila ugovorena u USA dolarima. Nakon izvršenog prijevoza tužitelj je vozarinu obračunao u dinarski iznos prema tečaju na dan kada je plaćanje vozarine dospjelo. Tuženik je isplatu izvršio bianco bariranim čekom. Ovaj ček je međjutim izgubljen u bankovnoj vezi tako da nije uopće realiziran. Na

temelju toga tužitelj je ponovo zatražio od tuženika da mu isplati dug, ali sada prema tečaju na dan ponovnog zahtjeva, i zahtijevajući ujedno i kamate od dana kada je prvi put zatražio isplatu duga.

Tuženik se opire tužbi navodeći da je on svojoj obavezi udovoljio izdavanjem bariranog čeka, te činjenica da je taj ček izgubljen u bankovnoj vezi mora teretiti tužitelja.

Prvostepeni sud je djelomično usvojio tužbeni zahtjev samo za glavnicu od 15.859,35 dinara, a odbio višak tužbenog zahtjeva za dinara 5.709,40 s obrazloženjem da postoji obaveza tuženikova na plaćanje utuženog iznosa od dinara 15.959,35 na koliko je bio izdan barirani ček koji je izgubljen, a da višak tužbenog zahtjeva nije osnovan iz razloga što tuženik nije bio u zakašnjenju s plaćanjem dosuđenog iznosa.

Pravodobnom žalbom tužitelj pobija navedenu prvostepenu presudu u dijelu kojim je odbijen s viškom tužbenog zahtjeva, te predlaže da se njenim preinačenjem tužbeno traženje u cijelosti udovolji, a njemu naknadi trošak cjelokupnog postupka. Smatra da iz izvedenih dokaza proizlazi obaveza tuženoga na plaćanje cijeloga utuženog iznosa od din. 21.568,75.

Drugostepeni sud je žalbu djelomično uvažio iz slijedećih razloga:

U konkretnom slučaju ne radi se o tako zvanom čekovnoj tužbi, nego o tužbenom traženju upravljenom na isplatu vozarine. Tužitelj je naime sam svoje dolarsko potraživanje s naslova vozarine (USA \$ 1.268,75) pretvorio u dinare već u svom obračunu vozarine od 7.I 1970, i nakon izmjene pariteta dinara Uredbom o paritetu dinara (Službeni list SFRJ br.4/71 od 24. siječnja 1971.g) potvrdio u nepromijenjenom iznosu od 15.859,35 dinara dopisom (pozivom na plaćanje toga iznosa na žiro računu) od dne 26.IV 1971.g.

Iz iznesenoga proizlazi da tužitelj nema pravo da od tuženoga traži plaćanje iznosa od din. 5.709,40 spp na ime razlike u tečaju. Međutim, s obzirom da između parničnih stranaka nije sporno da je ček za podmirenje vozarine izgubljen, tuženik je nakon tužiteljevog poziva iz spomenutog pisma od 26.IV 1971. bio dužan da tužitelju podmiri zaračunatu vozarinu u iznosu od din. 15.859,35 u roku od 8 dana u smislu Uzance 177, stav 1 OU. Budući da u tom roku tuženik tužitelju nije podmirio vozarinu, pao je u zakašnjenje s plaćanjem spomenutog dinarskog iznosa dne 3.V 1971.

Stoga tužitelju pripada pravo na zahtijevanje plaćanja i iznosa od 8% kamata na din. 15.859,35 od 3.V 1971. do dana isplate toga glavičnog iznosa, te u vezi s tim u smislu člana 143, stav 2, i čl.144 ZPP i pravo na naknadu troškova postupka obračunatih na bazi ovoga iznosa.

Iz iznesenih razloga valjalo je djelomičnim uvažanjem tužiteljeve žalbe prvostepenu presudu preinačiti i odlučiti kao u izreci.

V.V.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda br.VI-Sl-36/73-2
od 7.VI 1973.

Vijeće: Gavro Badovinac, dr Zdenko Antić, dr Emilio Pallua

Radni odnos člana posade pomorskog broda - Primjena prava - Repatrijacija - "Bonus" - Na ugovor koji je zaključen u Jugoslaviji ne primjenjuje se pravo ugovoreno ugovorom o radu ako se primjena toga prava protivi jugoslavenskom javnom poretku - Ovom poretku protivi se pravo države koje zakonodavstvo nije u skladu s MOR-konvencijama - To je pravo države Librije - U ovim slučajevima primjenjuje se jugoslavensko pravo - Pomorac ima pravo na troškove repatrijacije ako nije kriv za prekid radnog odnosa, pa i pod pretpostavkom da te troškove ne priznaje pravo zastave broda kojega je primjena ugovorena ugovorom o radu - Neopravdan je brodarov prigovor da je član posade kriv za samovoljne raskide ugovora o radu iz razloga što je postavljen na radno mjesto niže od onoga za koje je zaključio ugovor, zbog nesposobnosti člana posade, ako ta nesposobnost nije ničim dokazana - Po našem pravu brodar nema prava zadržati članu posade tzv. "bonus", tj. iznos koji brodar od plaće usteže nekoliko prvih mjeseci trajanja radnog odnosa

Tužitelj je pomorac, a tuženik je brodar. Spor se vodi o radnom odnosu koji je tužitelj samovoljno raskinuo.

Nesporno je da je između tužitelja i tuženoga bio sklopljen 26.VI 1971. g. ugovor o radu na osnovi kojega je tužitelj nastupio radno mjesto "storekeeper-a" na tuženikovom motornom brodu M/V "Tropical Plywood" na rok od godine dana, tj. do 26.VI 1972. g. i da je odmah po zaključenju ugovora nastupio dužnost, a nakon dva mjeseca da ga je tuženi poslodavac smijenio na niži položaj, radno mjesto mehaničara.